

CONCURS DE POESIA “ ESCALES QUE PUGEN AL CEL”

(Mas de Barberans, 2018)

MUNTANYES DE POESIA

Quan la poesia puja per les escales,
cada esglaó és un vers que s'enfila
cel amunt. La poesia matina;
surt pel Coll de l'Alba feta un sol; tèbia
com un amic, acarona, amorosa,
el cim de Caro amb mans de plata
i rajos d'or envellit.

La llum presta claredat a l'abisme.

Al seu pas suau, lleuger com un bes,
deixa petjades blaves sobre l'espígol
i fa créixer les paraules entre els pins.

Al migdia, poderosa i vibrant,
crema l'aire en una orgia de mil flames
i cala foc, incendiària, a les venes de la gent.

Tot és immens en el paisatge: il·limitat,
si mires al zenit, il·limitat sembla,
també, als meus peus,
el Delta de l'Ebre des del Portell.

El perfil de roca viva planta cara
a uns núvols que li fan de mantellina.

En tot l'espai que els ulls àvids abasten,
aparentment, tot dorm; ni una ànima es mou,
cap eco no ressona. Tot d'una, però,
l'atmosfera palpita de goig
i es transforma tota l'escena: el vent de dalt,
tresor de ritmes, no calla ni una nota;
t'omple els pulmons d'una aroma imprecisa,
s'enjogassa amb els boixos i treu la pols
a les carrasques i a les brolles d'eriçó.
Sobresalta les fulles, les aixeca,
les posa en estat d'alerta i, a les palpentos,
en desxifra cada un dels seus contorns.
Sento una urgència sensitiva
de guardar-ho tot en la memòria:
És tan bella la muntanya des de l'entranya!
Està feta de gris llunyania i de prop, s'engalana
amb totes les games del verd més lluminós.
Ai! Tant de bo, en aquest paradís,
en la terra que m'ha vist créixer,
puguin algun dia trobar repòs
les meues modestes cendres agraïdes.

Autor: Pitàgores